

Dobry den, Pavle, dovedu si představit, jaká spleť pocitů vami cloumá – touha žít ve svobodném vztahu s partnerem, asi i zlost na přítelovu matku, obavy, jak přítel citové vydráždění zvládá... Zkusím vám nabídnout opěrné body.

Za svůj život nese zodpovědnost každý sám. Je dobré si uvědomit, že každý někde končí, a až tam zase může začínat druhý člověk. Nepronášíme se a náš vliv je pouze v hranicích daných naší bytostí. Tyhle hranice si musíme hlídat, už kvůli svému duševnímu zdraví. Rádi bychom na sebe vzali cizí bolest, abychom milovanému člověku ulevili – ale to je naše rozhodnutí, nikoliv požadavek zvnějšku. Nikdo po nás nemůže chtít, abychom na svých zádech „nosili jeho batohy“, které naplnil svými břemeny. Pokud přítelova matka na vaše záda nakládá svůj strach z toho, jak lidé přijmou orientaci jejího syna, bezohledně plní cizí batohy víc než dost. Cítíte, jak tahle formulace vystihuje absurditu jejich požadavků? Ona na vás nakládá svůj přebujelý strach z toho, co tomu řeknou lidi, jak se na ni budou tvářit. Je dobré si to věcně zformulovat, člověku to může pomoci v posílení víry v oprávněnost vlastních požadavků.

Matka dává příteli na vybranou mezi sebou a vámi. I když je mu 27 let, je to pro něj těžké. Psychologové mluví o se-

paraci od rodičů. Čím později probíhá, tím je těžší. V ideálním případě se čerstvé plnoletý člověk odstěhuje a přirozenou cestou začne žít svůj vlastní život, přičemž vztahy s rodiči přejdou do jakoby rovnoprávnější a partnerstevší podoby. Ne každému se to podaří udělat včas. Rodiče pak mohou mít pocit,

Příteli je 27 let, žije s rodiči. Jeho matka je neurotická, podezíravá, bere léky na uklidnění, vydrává rodinu zasnou orientací. Když jí řekl osvětlil vztah se mnou a že se chce odstěhovat ke mně do Prahy, vyhrotila to, prý buď ona nebo já a vyhrožuje mu sebevraždou, protože „co tomu řeknou lidi“. Přítel je na nervy, nevíme, co dělat. (Pavel, 31 let, Žatecko)

že potomek je stále „jejich“ a ve vztahu k dítěti mohou stále uplatňovat svou vůli. Opožděná separace je těžká pro citlivější lidi, které bolí falešný pocit, že zklamávají a nebudou matkou přijímáni, když si budou dělat věci po svém. Běžný osmnáctiletý kluk neřeší, co si kdo myslí, a jde za svým, ale s přibývajícím roky se dovedeme více vžit do druhých a máme o ně strach. Pak je těžší odmítnout ono „nošení cizích batohů“. I když právě tohle je úkol, který před vašim přítelem stojí – obhájit vlastní dospělost a nezávislost na matce, která ho nechce nechat dospět a svobodně žít...

Mateřský pud je jedním z nejsilnějších pudů, kterými nás vybavila Příroda. Velí

matkám ochraňovat mláďata před nástrahami, ale také učit je nástrahám čelit. Přítelova matka přivedla na svět dítě, které již před narozením v sobě mělo naprogramovanou tuto sexuální orientaci. MATKA HO STVOŘILA TAKOVÉHO, JAKÝM JE. A nyní má problém ho přijmout. Místo, aby synovi pomáhala čelit obtížím, tak mu obrovské břemeno v podobě nepřijetí

sama přihazuje: zavrhuje tě, protože nechci, aby se lidi dozvěděli, že se ti místo holek líbí kluci. Af si jakkoliv kvalitním člověkem, nechci dopustit, aby tě moji známí znali v tvé pravdivosti. Já, tvoje matka, se za tebe stydím a vyžaduji, abys kvůli mým strachům obětoval své sny, plány, vztah s milovaným člověkem. A jestli s takovýmhle břemenem nedokážeš žít, to je mi jedno. Buď bude po mém, nebo tě zavrhnou.

Je těžké vystavit se osobnímu jednání s takto psychicky zatíženou ženou. Řešením může být dopis, ve kterém, třeba ispoločně, zformulujete potřebná sdělení. Matka bude mít čas pro opako-

vané čtení v soukromí, může si to nechat projít hlavou bez nutnosti reagovat hned, a vy nebudete vystaveni první nekontrolované reakci. Je pravděpodobné, že nebude-li matka mít po otevření dopisu před sebou jeho autora, nebude reagovat osvědčeným způsobem, tj. citovým vydrážděním už proto, že nezbytná druhá strana nebude k dispozici. V dopise může zaznít, že orientace je nám dána vrozeně. Funkční vztah

matky a dítěte přetrvává za všech okolností. Dospělý má právo na svou vnitřní svobodu, aniž by jí musel obhajovat. Zdravá matka si přeje štěstí dítěti, namísto aby mu v něm bránila. Doporučit by se matce dala i pomoc terapeuta (třeba v Rodinné poradně, kde je to zdarma). Jistě by se jí ulevilo, situace by se jí lépe zvládala. Taký může zavolat k nám, na Linku duševní tísne (476 701 444, nonstop). Každý klient je chráněn anonymitou, může říkat jen to, co sám chce a hovory se nenahrávají! I vám avšak nabízím možnost hovoru s námi zde na lince. Často se společně s mnohými přijde. Moc bych přála i přítelově matce, aby jí došlo, že syna nejspíše ztratí, nedá-li mu svobodu, a naopak ho může získat, když mu ke svobodě pomůže. Držím vám moc palce a přeji dobrý vývoj, hodně odvahy a trpělivosti.

Pracovnice
Linky duševní tísne Most

pohotovost pro bolavou duši

Zdeněk Sýkora... Galerie Benedikta Rejta zve všechny zájemce o moderní výtvarné umění a obdivovatele tvorby Zdeňka Sýkory na slavnostní zahájení výstavy jeho obrazů a plastik, které se uskuteční v sobotu 23. října v 16 hodin ve výstavních prostorách galerie, v Pivovarské ulici č. 34, v Lounech.

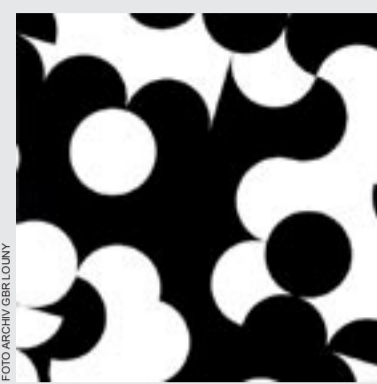

FOTO ARCHIV GBR LOUNY

Výstava je uspořádána za přispění všech českých veřejných institucí, které pro tuto výstavu zapůjčily sbírky ze svých fondů. Skýtá jak dobrý přehled jak o zásadních etapách tvorby malíře Zdeňka Sýkory, tak o erudované a prozíravé akvizici činnosti těchto institucí.

(Alica Štefánčková,
ředitelka GBR Louny)

Milý náš básníku...

K Vaším čtvrtěčným devadesátinám bych Vám nejspíš darovala nějaký noblesní čaj a rozhodně tu překrásnou novou knížku o Vladislavu Mirvaldovi. Jeho dílo teď vystavují v Plzni v Masných krámech. Byl byste unešen, jaká je to krása. Všechny etapy jeho tvorby, kubismus, samé fascinující věci, co jsem viděla poprvé, koláže, kaňkáže, krajiny, moderna. To byste, Emile, čubrněl, na našeho ministra spravedlnosti Pospíšila, jakou vysekl řeč o moderním umění. Mirvalda představil jako klíčového umělce minulého století a Louny jako uměleckou velmoc. A Mirvaldově dceři, paní Věře, předal pan ministr velkou kyticí. A Vladimír Drápal z Vrchlického divadla, tak ten jí dal kyticí hned dvě, i za město Louny. Moc jí to slušelo. Taky tam byli od nás Pavel a Jaruška Vejráčkovi a milovník umění doktor Otakar Moravec. Výstava nádherná!

FOTO VĚTA TOŠNEROVÁ

Básník Emil Juliš s režisérem Josefem Čiřákovským v lounském antikvariátu P. R. Vejrážky.

Náš společný přítel P. R. Vejrážka má teď v Černčicích galerii, co nese Vaše jméno. Je z budovy staré školy. Vejrážka bořil a tvořil, vyvozlil tuny nepořádku, vyčistil ty prostory až na samu dřev, až zůstalo jen čisto a příjemno. Ta galerie by lahodila Vašemu vkusu. Už v ní vystavovali Vladislav Zadobílek, Zdeněk Ladra, Martin Stejskal, zimbabwští Afričané, teď má Váňa Jira.

A taky by se Vám nejspíš zamlouvala ta nová parádní lounská knihovna, přestavěná ze starého soudu. Jak Vás znám, nejvíc byste docenil hudební oddělení a fank, že se vctátně skvějí obrazy Jana Valta, takové ty jeho nádherné moderní krajiny, co jste měl rád. Ani se to moc neví, je to škoda, jsou moc dobré.

Ta galerie v podzemí Vrchlického divadla už je ho tova úplně. Byla jsem tam, pan Drápal nás osobně provádl. Pan ředitel Drápal letos oslavuje šedesát let divadla, a na Vás myslí se speciální výstavou.

Emile drahý, jak těžko mi je, když Vás už nevidám. Nejspíš bychom spolu jeli nejen do té Plzně na Mirvalda, ale i do Prahy, do Galerie Pecka, na výstavu Zdeňka Ladry. Já, to jste měl vidět, jak se v té Praze spanem Ladrou vybořovali ředitelé galerií, uznale pokyvovali a předcházeli si ho. Chystám s ním vyprávění. Jak teď lesy hoří podzimem, je tenhle malovací šaman v extázi maluje samé věci hřejavé a zářící, aby se ty podzimní pliskance daly vydržet. Líbily by se Vám.

A docela určitě byste se mnou tuhle sobotu šel do Galerie Benedikta Rejta na vernisáž výstavy obrazů Zdeňka Sýkory. To bude určitě velká sláva, na kterou se sjedou umělci z široka daleka.

A další dobrá zpráva, v lounském rozpočtu odsouhlasili 150 tisíc na dílo Kamila Linhart. Tak se těším, že se ve městě objeví i jeho dílo. Paní Linhartová se drží, je stále tak elegantní, inteligentní a milá, nedávno o manželovi v GBR fundované rozprávěla.

Škoda, že tu nejste. Chodili bychom spolu od výstavy kvýstavě, od díla k dílu, a pronášel byste ty svoje postřehy, jako tenkrát na výstavě Boštíka, co jste na ni usoudil, že máte příliš ošle šle a proto jste nesundal bundu a já zůstala oblečená solidárně s Vámi, a bylo nám svorně horko a všechno bylo tak důstojné a slavnostní a vážné a Vy jste tenkrát o tom jorkšíráčkovi, co nesla jedna ta vznešená madame, nevině utrousil, psík upustí ekskrement, přibude exponát... Snad s žádným mužem jsem se tolik nenasmála, jako v Vámi.

Emile drahý, myslím na Vás často. Stýská se mi festovně. Po básníkovi, fاندovi umění, a protože čeština klade důraz na konec, nejvíc se mi stýská po Vás, moudrém kamarádovi.

Vaše Květa Tošnerová

Měli tváře, osudy, zemřeli tak mladí II.

Sovětské parašutisté neváhali za naši svobodu obětovat život

Co se v Lounech či bývalém Československu do minulého roku vědělo o těchto třech padlých sovětských výsadkářích na Mělcích? Na to, kolik roků od vojny uběhlo, věru poskromnu. O Věře Morhunové z vyprávění Vasilu Kiše bylo známo: „K naší skupině přišla od náčelníka UŠPH gen. por. Strokača jako pracovníce jeho štábu, a já jsem jí na žádost náčelníka naší skupiny k němu přidělil jako pomocnici. Morhunová s námi neabsolvovala žádný výcvik ani školení, a k naší skupině byla přidělena na její výslovnou žádost až těsně před odletem v Rzeszowě.“

Doktor skupiny (údajně v hodnosti kapitána) Nikita K. Kosinkov, měl být absolventem lékařské fakulty v Moskvě, a toto mělo být jeho druhé vysazení do tlu nepřítele.

FOTO ARCHIV STANO BURSA

Svjatosino - léto 1944. Z většiny těchto lidí vznikla paradesantní skupina Jan Kozina. Zprava leží Dr. Kosinkov, zprava čtvrtý stojí Jastremskij, uprostřed je vedení skupiny, zleva Kiš, Melnik a Kopčak.

Nejméně se vědělo o zástupci náčelníka štábu, Bělorusovi, když jeho padlí spolupojovníci měli být Rusové, por. Vladimír Jastremském. Spolupojovníkům utkvěl v paměti jako tichý a skromný kamarád, funkcionář Komsomolu, který rád diskutoval a přednášel, přičemž neustále něco četl a studoval.

Jako u první se mi podařilo zjistit nad rámec obecných znalostí v případě Ukrajinky rt. Věry Stepanovny Morhunové (rusky Morgunové), která se narodila v Rostově na Donu 21. září 1924, Stepanovi, narozenému 1890, a Anně, narozené roku 1894. V roce 1924, když byla V. S. Morhunová zapsaná 23. září 1924 do matriky č. 89, ydlehli v Rostově na Donu na adrese Černyševskij spunkt 17. To je vše, co se podařilo zjistit v jejím rodišti o její osobě a rodině.

Nedalo mi to, že o hrdelech, kteří padli za naši svobodu, se do současnosti nic neví. A začal jsem rozesílat dopisy do ruských

a ukrajinských archívů. Po pěti letech úsilí se konečně dostavil úspěch. Z Centrálního státního archívu Ukrajiny v Kyjevě jsem se letos v lednu dočkal tolik očekávaných údajů. A byly opravdu

Záležitosti se za rodinu Jastremských ujal vnuk G. I. Jastremského, Alexej, který se přes Lolu Salajkovou, žijící v Brně, se mnou zkontaktoval. Tím pádem jsem se mohl o padlém výsadkáři A. I. Jastremském dozvědět následovně:

Arkadij Ivanovič Jastremskij roku 1940 ukončil základní devítiletou školní docházku. Potom nastoupil do 1. kursu Žitomirské pedagogické univerzity, na oddělení cizích jazyků. Rád sportoval. Po přepadení Sovětského svazu a obsazení jeho území Němci, od léta 1941 do jara 1944 působil jako partyzán v oddílu „Smrt fašismu“. Po osvobození jejich oblasti při dobrovolném odvodu 14. března 1944 vstoupil do řad ČA. Členem 1. školního praporu, v.č. 13409, jeho 2. školní roty byl od 30. března 1944. Už

do značné míry překvapující. Nikita Kuzmič Kosinkov se narodil roku 1915 v obci Zastenki, v Dribinské rajónu Mogilovské oblasti, nacházející se v Bělorusku. V službách partyzánského hnutí působil od 3. září 1944 jako lékař.

Arkadij Ivanovič Jastremskij se narodil roku 1922 na Ukrajině, v obci Morgivka, Potievského rajónu Žitomirské oblasti. V ruských materiálech Paměti se nachází zmínka jen o jeho osobě, o ostatních nikoli. Je zde veden jako nezvěstný od decembra 1944. V materiálech z Kyjeva se píše, že v službách partyzánského hnutí byl od 3. září 1944 ve funkci velitele čety. On, stejně jako ostatní členové tohoto oddílu, kteří válku nepřežili, je v materiálech z Kyjeva vedený - od vysazení 16. října 1944 je nezvěstný.

A tak jsem v lednu 2010 rozeslal dopisy do míst, kde žily matky Dr. Kosinkova Matrona a staršiny Jastremského Olga. A nastalo období čekání, zda

v těch místech ještě vůbec někdo z rodin obou padlých výsadkářů žije. V případě A. I. Jastremského, se věc svým dopisem dala do pohybu. I když v jeho rodišti žijí v současnosti trvale jen čtyři rodiny, jedna z nich patří do jejich větve. A od A. F. Jastremského můj list putoval k skoro 82-letému bratrovi A. I. Jastremského Grigoriji Ivanovičovi do Rostova na Donu. Ten se konečně dozvěděl po dlouholetém pátrání, kde a jak jeho bratr zahynul, neboť o jeho osudu rodina do té chvíle nic nevěděla.

Rodina G. I. Jastremského se nejdříve usadila v Rostově na Donu. Jaká shoda náhod, neboť právě tam se narodila také V. S. Morhunová, která padla společně s A. I. Jastremským ráno 17. 10. 1944 na Mělcích. Alexej se už zapojil v Rostově na po pátrání po její rodině. Jak dopadne, ukáže čas. Jedno je ale jisté, jako člen rodiny padlého A. I. Jastremského nesmírně touží navštívit místo, kde zahynul bratr jeho dědy, o jehož osudu přes šedesát pět roků nic nevěděli.

Připravil Stano Bursa

FOTO ARCHIV STANO BURSA

Rodina Jastremských, děti Arkadij, Grigorij a Leonid.